

Naar vi staar overfor en saadan mægtig Nedgang i Indtægterne, som ogsaa det ærede Medlem venter, naar Indtægtsskatten kan svigte i en saadan Grad, som det ærede Medlem ventede, kan jeg ikke forstaa, at det for Rigsdagen drejer sig om at skaffe Kommunerne Adgang til yderligere at belaste de Mennesker, som skal skaffe Skatterne. Jeg vil tro, det maatte være alle offentlige Myndigheders Formaal at søge Udgifterne nedsat i Stedet for stadig at søge efter nye Kilder, der kan give en stigende Indtægt i de offentlige Kasser, men ogsaa lægger et stadig stigende Tryk paa Skatteyderne og de erhvervsdrivende.

Endelig anførte det ærede Medlem Hr. Henningsen som et stærkt Forsvar for nærværende Lovforslag, at det vilde bringe en øget Retfærdighed i Beskatningen, en Retfærdighed, som vel vilde medføre en enkelt, ganske lille Forskydning, men det var kun retfærdigt, at denne Forskydning fra den ene Skatteyder til den anden kom, for en lignende Forskydning var sket i modsat Retning ved Ejendomsskyldens Indførelse i 1903. Jeg vil minde om, at naar man i 1903 gik over til en anden Form for Ejendomsbeskatning, var det, fordi Ejendomsbeskatningen den Gang var af en saadan Art, at den grelt viste det Misforhold, som Ejendomsbeskatningen medførte, nemlig at af to Ejendomme, som langt fra stod paa Højde med hinanden, var ofte den daarligere Ejendom beskattet langt højere end den gode. En Fjernelse af dette Forhold var den retfærdige Ændring, man baade tilstøede og ogsaa i nogen Grad fik ved Skattereformen af 1903. Jeg kan derfor ikke anerkende den Udtalelse, det ærede Medlem Hr. Henningsen fremsatte, at det er retfærdigt, at denne Forskydning sker tilbage igen.

Jeg vil gerne fremholde, hvad jeg før har udtalt om en saadan Forskydning, at naar man lægger øgede Ejendomsskatter paa en Ejendom, nedskærer man dermed den i Ejendommen anbragte Kapital med et Beløb, som direkte svarer til Kapitaliseringen af det Provenu, Skatten indbringer, og hvis man letter Skatten, forærer man vedkommende Ejendomsbesidder et tilsvarende Beløb, netop det Beløb, som svarer til Kapitaliseringen af Skattens Provenu. Det er derfor, jeg og ogsaa mit Parti fastholder, at Ejendomsskatterne skal ligge saa urørligt som muligt, fordi man har ikke Lov til ved en Ændring af Skatteprincippet at forskyde Privatformuen fra en Ejer til en anden, uden at der ligger andre Retfærdighedsprincipper til Grund derfor.

Nu vil man naturligvis sige: Men der

ligger andre Retfærdighedsprincipper til Grund derfor, nemlig det Retfærdighedsprincip, at man ikke beskatter de smaa Grundejendomme, de smaa Husmandsbrug og de smaa Huse i højere Grad end de større Ejendomme. Jeg begriber ikke, at man vil anføre denne Betragtning, naar man samtidig anfører, at det, man ønsker, er en social Virkning af Indførelsen af dette Skatteprincip, en social Virkning af den Art, at den skal gøre Ejendommene billigere, saa at Ungdommen i Fremtiden faar lettere Adgang til Jord. Er det dette, man ønsker, saa er det netop det, man har opnaaet, naar de smaa Ejendomme er beskattet højere end de store, og det er rigtigt, som et æret Medlem — jeg tror, det var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen — sagde, at Beskatningen paa en Ejendom er aldrig en Skat paa den fremtidige Ejer, men altid paa den nuværende. Hvis det er Tilfældet, betyder dette Krav om Lettelse af de mindre Ejendomme i Virkeligheden kun, at man ved at lette denne Skat forærer den paagældende en Formueværdi, og den, man paalægger Skatten, frarøver man en Formueværdi, og saa er det af lige stor Gyldighed for Fremtiden. Jeg er ikke tilbøjelig til at gaa ind paa den Betragtning, jeg tror, den er rigtig. Jeg tror, at det, der sker ved en Ændring i Ejendomsbeskatningen, i Virkeligheden altid er dette, at man ved at øge Ejendomsskatterne forringer en Ejers Privatkapital og ved at gøre det modsatte forøger hans Formue. Hvis det er rigtigt, er denne Forventning om en social Virkning jo ikke rigtig.

Og endelig vil jeg sige, at hvis man med at skaffe lettere Adgang til Jord mener dette, at naar man indfører en kraftig Grundskyldsbeskatning, vil de unge, som skal anskaffe sig Grundejendom i Fremtiden, kunne skaffe sig den med mindre Kapital, tror jeg, dette er urigtigt. Jeg tror, at den Egenkapital, den, der skal træde ind i en Erhvervsvirksomhed, skal være i Besiddelse af for at kunne faa denne Grund, skal være akkurat lige stor, enten Skattebyrden er lille eller stor. Det eneste, der sker, er, at den Mand, der ønsker at anskaffe sig en større Ejendom, end hans egne Penge strækker til, og derfor skal henvende sig til Pengeinstitutter for at skaffe Resten af Kapitalen, kan faa en mindre Laanesum til Raadighed, naar Ejendommen er stærkt beskattet, end naar den er mindre stærkt beskattet. Den Egenrisiko, som enhver Mand løber, der vil anskaffe sig en Ejendom, er ikke afhængig af, om Ejendommen er beskattet stærkere eller mindre stærkt gennem de faste Skatter.